

Nový Jeruzalém č. 4/2012

Zpravodaj pro 148. prosebnou mariánskou pouť,
která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Březí - v pátek 13. dubna 2012 v 18 hodin.
Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Křižanově.

V úterý 13. března přijelo a přišlo na pouť NJ do Křižanova pěti autobusy, auty a pěšky přes 600 poutníků. Svátost smíření udělovalo 8 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu. **Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:**

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání na pouti NJ v Křižanově – P. Mgr. Romualda Štěpána Roba, OP:

Ještě jednou děkuji za pozvání do Křižanova, rodiště svatě Zdislavy, do kostela sv. Václava. Je to pro nás milé přijít někam, kde mají dominikáni dobré jméno, díky našemu spolubratrovi (P. Cyril Síma OP), který zde působil, dělá nám to radost a velmi si toho vážíme. Ne všude tomu tak je, podle toho, když někdy svou službu různě popleteme. Letos to bude dvacet let, co jsem vstoupil do kláštera a jsem potěšen, když slyším, že někde máme ještě dobré jméno. Vážím si toho a doufám, že ten kredit nepadne a nenastane krize dominikánské pověsti v Křižanově. Jsem rád, když tady vidím hlavu na hlavě, i když jsem nakloněn myslet si, že ten kostel je malý, ale on tak malý nebude, bude tady určitě hodně lidí. Kazatel je vždycky povzbuzen, když má posluchače a každý kněz sdílí pocit Pána Boha, který jako každý otec chce mít svůj dům plný, tak i teď se Bůh raduje, že má tady svůj dům plný. Na druhou stranu se cítím trochu nesuj. Připadám si tady, jako kdybych měl prodávat med včelařům a nosit dříví do lesa. Jsem ve věku vašich synů nebo vnuků, a tak bych měl spíš naslouchat já vám a ne naopak. Ale otočit to asi nepůjde, budete muset být trpěliví a vyslechnout něco od syna nebo vnuka.

V dnešním evangeliu jsme četli velké téma **odpuštění**, což je někdy mnohem těžší, než nějaké to postní asketické cvičeníčko. Nedat si třeba maso v pátek bude mnohem lehčí než ze **srdce odpuštět**. Zvlášť, když nějaký ten šrám na srdci máme. Přiznejme to, každý z nás, ať chceme nebo nechceme, si neseme ten rejstřík trestů, toho co nám druzí provedli. Postní doba je určitě prostorem a časem na to, abychom si tento rejstřík trestů prohlíželi. Těch dluhů, které v nás způsobili ti druzí. Naši bližní, naši nejmilejší. Ti dělají ty šrámy nejbolestnější. Jak mi kdosi nedávno řekl: „**Malé děti šlapou po klíně, ale ty velké po srdci.**“ Máme se učit **odpuštět, je to velké osvobození**. Je to i osvobození pro ty druhé, kteří nám ta zranění způsobili.

V evangeliu nám dal Ježíš **návod**, pravděpodobně cituje příběh o služebníkově a královi, zřejmě z nějaké černé kroniky, kde se tradoval příběh o odpuštění dluhu. Ježíš nám dává příklad: služebník, kterému král odpustil velký dluh, v přepočtu jsou to miliony, ten potom vyšel a potkal spolumužebníka, který mu v přepočtu dlužil pár tisíc. A on ho hned popadl, nechtěl mu odpustit a začal ho škrtit. Kde ten služebník, bratři a sestry, udělal chybu? On udělal chybu v tom, že si měl **vychutnat odpuštění** od krále. On si měl sednout na zadek, když vyšel z královského paláce a říci si: „Výborně, **tolik mi bylo odpuštěno**, já jsem osvobozen ze svého dluhu. Moje žena, moje děti, všichni bychom byli prodáni a kdoví, zda bychom to zaplatili. A měl na sebe nechat dopadnout tu **obrovskou radost z odpuštění**. Co by se tak stalo, kdyby se pořádně potěšil z těch milionů, které mu král odpustil, když ho poprosil? Potkal by svého kolegu a byl by tak **přemozen radostí z odpuštění**, že by ho objal řekl by mu: „Pojd' půjdeme do nejbližší hospody oslavit to, já tě zvu.“

A tak je to u nás, protože **nemáme sílu odpuštět**, protože máme ty rány rozjitřené. Máme se dívat, jak nám **král odpuští**. Tím králem, bratři a sestry, je pro nás **Bůh**. Máme listovat v rejstříku odpuštění svých dluhů. Kde bychom my všichni byli - vy i já - kdyby nebylo **Božího odpuštění? V nejhlubším pekle**. A probírejme si ty naše zpovědi, kolikrát vlastně už jsme tam byli prosit: **Odpust' nám králi** a dostali jsme **štědře odpuštěno**. Někdy nám byl vyprášen kožich, když byl přísný zpovědník, ale **vždycky jsme to odpuštění dostali**. Na to máme v postní době hledět, kolik nám bylo odpuštěno. A ještě bude odpuštěno. Jak je to zvláštní, že Bůh to odpuštění uděluje, štědře každému z nás. Jak se zpívá v žalmu: „Hojné je jeho odpuštění, štědré je jeho vykoupění.“ Bůh ví, co zase provedeme a přesto nám stále velkoryse odpuští. Na to

kněží brněnské diecéze Jana Buly a Václava Drboly? Na cestě víry nás provází a povzbuzují příklady druhých, zvláštním způsobem to jsou pak naši svatí. Oni nám svědčí o tom, že věrnost Kristu se vyplácí, i když to někdy stojí i život. Mezi ně patří i P. Jan Bula a P. Václav Drbola, jejichž beatifikační proces byl zahájen. Bez prostředků se tento proces neobjede, proto jsem zvolil tento úmysl. **Kde vás nejvíc „tlačí boty“?** Právě v tom vydávání svědeckví. Jako křesťané, včetně nás kněží, jsme často zavřeni sami v sobě, ale málo otevření pro ty, kteří na Krista čekají a jeho potřebují. **Co Vám udělalo v poslední době radost?** Proběhlý farní ples a spokojenost všech (věřících i nevěřících), kteří na ples přišli. Děkuji za odpovědi.

Rozvazovat a svazovat. Zmrtvýchvstalý Kristus dal moc apoštolu Petrovi „co svážeš na zemi bude svázáno na nebi a co rozvážeš na zemi bude rozváženo na nebi“. Tato moc z prvního papeže přechází na jeho nástupce na všechny časy. Tím v tradici církve vzniklo Patero církevních příkázání. Druhý vatikánský koncil doporučil papeži Pavlu VI., aby některá z nich zdobrovolnil a on návrh přijal. Když je něco přikázáno, nemá to tu váhu jako když to děláme dobrovolně – z lásky ke Kristu. ACEB (měsíční oběžník biskupství brněnského) 6/2001 zveřejnil tato církevní příkázání. Bylo to též schváleno Českou biskupskou konferencí. **I. Příkázání: O nedělích a zasvěcených svátcích slavít mši svatou** – minimum slavení eucharistie, liturgie církve. Kolik pokřtěných chodí v neděli na mši svatou? **II. Příkázání: Alespoň jednou za rok slavít svátost smíření** – jak si za rok mohu vzpomenout na své hříchy? Jak víme, mnoho pokřtěných „se bojí kněze“ a tak raději nechodí k této svátosti. Strach je však velký pomocník ďáblův. **III. Příkázání: Alespoň jednou v době velikonoční přijmout tělo Kristovo** – závislé na milosti posvěcující, nemít žádný těžký hřích, kterého se zbavujeme ve sv. zpovědi. Žít se jen jednou za rok svátostným pokrmem? Máme být čisti, abychom mohli tento pokrm přijímat při každé mši svaté. **IV. Příkázání: Konat pokání a vyjadřovat to kajícími skutky** – což je sebezápór (odřící si nějaké jídlo – páteční půst od masa, sladkostí apod., adventní a postní tancovačky atd) a skutky lásky – pomoci potřebným i finanční apod. Eucharistický půst - před sv. přijímáním hodinu nejist. **V. Příkázání: Hmotně se podílet na potřebách církve i Božího lidu.** Církev potřebuje pro svou činnost hmotné zázemí, aby měla čím hradiť své aktivity a pracovníky. Daruješ-li něco, a to dobrovolně a z lásky, vrátí se ti to, Bůh je štědrý a ví, o našich potřebách. Porušení těchto příkázání jsou většinou hříchy těžkými. Církev je dobrá matka a nechce na nás nic nemožného. Plněním církevních příkázání milujeme Boha i bližní. Bratr Klement Maria

Pozvánky.

Postní duchovní obnova: Štěpánov n/Svr – sobota 31. 3. 2012 začátek v 9 hodin.

Setkání pro děti a rodiče. Jimramov 21. 4. 2012 od 9 hodin; pro děti – soutěž „Po stopách českých světců“, pro rodiče přednáška o vztazích v rodině; inf. na www.farnostjimramovska.cz.

Pěší pouť na Velehrad v pořadí již dvanáctá – bude letos v termínu **20. – 25. srpna 2012.**

Všechny důležité informace na: <http://www.poutnik-jan.cz/pesi-pout-na-velehrad>

9. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka. Sobota 8. 9. 2012.

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2011, 2012

2012	150. pouť NJ	13. červen	Rožná - Mons.	Mgr. Jiří Mikulášek, generální vikář			
		13. červenec	Oslavice	13. srpen	Olešná	13. září	Pavlov
		12. října	Zvole	13. listopad	Měřín	13. prosinec	Olešnice
2013		14. leden	Velké Meziříčí	12. únor	Žďár n/Sáz I.		
		12. duben	Lísek	13. květen	Nové Veselí	13. červen	Jimramov
				14. říjen	Jámy	13. prosinec	Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde - ... Srdečné pozvání na 149. pouť NJ – v pondělí 14. května 2012 v 18 hodin do Bohdalova, hlavní celebrant P. Benedikt Hudema z Neratovic

Srdečné Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu.

Uzávěrka příštího čísla je 20. 4. 2012. Po přečtení můžete dát přeciť svým známým, nemocným.

Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, e.mail – kinc@biskupstvi.cz Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách: www.novyjeruzalem.cz a www.rovecne.farnost.cz.

máme hledět. Vidím jas na tvářích mnoha z vás, že dostáváte sílu, když na to hledíte. A máme i **žasnout nad odpuštěním Božím**. Zvláštním způsobem hledíme na Krista Pána, který je pro nás **zviditelněním toho odpuštění Božího**.

Bratři a sestry - **modlit se v pátek nebo jiné dny křížovou cestu?** V pátek, ve středu, v neděli - vy jste vzorná farnost. Pán Ježíš jde křížovou. Je to vtělený Bůh, třikrát Svatý, čistá, ryzí Láska, kdo kráčí na té křížové cestě. Ježíš jde obklopen nenávisť, urážkami, rouháním a přesto z něj září všechny lidské ctnosti: trpělivost, statečnost, odpuštění, láska. Jak nás to posiluje. **Ježíš jde uprostřed lidského pekla**, které my jsme schopni udělat. A zcela určitě tam viděl ty, které nasytil chleby, ty, kteří zvědavě naslouchali jeho slovům, možná byli svědky jeho zázraků. Ale teď si přišli rýpnout, volat ukřižuj ho, plivnout na něj. A nakonec ukřižování, hodiny a hodiny agonie, utrpení, pomalého dušení. Potom vykřvácel, vydal svůj život. Co Kristus Pán mohl říct? Takhle je to s vámi, lidičkové. Takhle to je.... Žádné vzkříšení nebude, kašlu na vás. To si mohl říct. A on se vrací. Dokonce velmi brzo se vrací. Jsou tam splněny tři dny . Velký pátek, Bílá sobota, neděle - ale už velmi brzy ráno vstává z mrtvých. Vrací se mezi ty lidi. A nikde v evangeliu nečteme **ani jednu výčitku**. Jenom ho trápí, že mají pochybnosti, že dostatečně nevěří, dokonce se objeví uprostřed apoštolů. Uprostřed těch, kteří utekli, zradili. Každému pohlédne do tváře a řekne: „**Přijmi Ducha Svatého, komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny.**“ Neuvěřitelné. Protože v **Kristově Srdci došlo k odpuštění. On odpustil.**

Nesl hřích všech a také odpustil. Kéž nás to občerstvuje toto Boží odpuštění, bratři a sestry. Kéž nám dává sílu. Já to kážu hlavně pro sebe, mám tu velkou nectnost, že ten rejstřík trestů pro druhé mám hodně tlustý. Mám velmi dobrou paměť na to, co mi kdo provedl. Mám takovou zlou paměť. Je potřeba hledět, jak Kristus odpustil a při návratu nikomu nic nevyčítal. To může udělat je Pán Bůh. Nás to však může posilovat a skutečně nás to posiluje. Navíc je to tady s námi. Toto velké **odpuštění v Božím Srdci**, tato ohromná událost. Nejen, že si ho nabíráme ve **svátosti smíření, ale slavíme je při mši svaté**. A je velmi důležité, abychom to věděli. Vy to žijete, jenom vám připomínám. Musíme vědět, co je mše svatá. Často se trápím, když se ptám v kostele dětí, co je mše svatá. Říkají, že to je setkání s Pánem Bohem. I v lese se však setkám s Pánem Bohem. Tak co je mše svatá? Řeknou, že to je svaté přijímání. Ale svaté přijímání ti může kněz přinést do nemocnice. Co je mše svatá? Bratři a sestry?

Každá mše svatá je **nekrvavé zpřítomnění krvavé Kristovy Kalvárské oběti**. Ne, že by mše svatá něco přidávala k tomu, co se historicky stalo na Kalvárii. Každá mše svatá a historická oběť Kristova jsou jedno a totéž! Zpřítomňuje se Kristova oběť. Se vším - vydání Těla a Krve, které jsou skutečně Tělem Boha, Krví Boha, které přijal v Panně Marii. Pro nás a pro naši spásu. Nemůžeme říct: „Neznáme Pána Boha, je neviditelný, je někde v oblaku nevěděni.“ Nesmysl - kdo vidí Ježíše vidí Otce, kdo vidí Krista, vidí Boha. A tak je to při mši svaté. Boží odpuštění, Boží Láska nám dává sílu k tomu, abychom si sedli na zadek a řekli si: „Ty, jo, tak nám ten Pán Bůh odpustil.“ Stále. I my dostáváme sílu, i když ne hned - postupně, abychom **odpouštěli**, těm, kteří se k nám provinili.

Je potřeba ještě jedna věc, bratři a sestry, mnoho lidí říká: „Já jsem už odpustil, ale pořád to bolí.“ Jak nám Kristus Pán pomáhá. Na vzkříšeném těle nese rány. A my se od něho máme učit **nést rány**. Z lásky a pro lásku, protože ty rány, které on nese, přinesly vykoupení světa, očištění lidských duší. Mučedníci dostali sílu, vyznavači konali zázraky v jménu Kristova kříže, tolik vítězství, tolik zázraků. To vše se děje, to je **ovoce Kristových ran**. My se také musíme učit nést rány s sjednocovat se s Ježíšovým utrpením. I ta nesmyslná, tupá bolest, utrpení, smrt - nesou ovoce. **Ovoce lásky - vykoupení**. Jednou uvidíme, kolika lidem to naše utrpení, rány pomohly. Protože jsme se sjednotili s Ježíšem Kristem, pravým Bohem a pravým člověkem. Z toho bude jednou naše radost. I my čerpáme ovoce z utrpení, bolestí a modliteb křesťanů, třeba na opačné straně zeměkoule. Pán Bůh to dobře dělá, protože, kdybychom viděli jak naše utrpení skrze Krista pomáhá těm druhým, byli bychom za a) velmi namyšlení a za b) přáli bychom si toho utrpení tolik, že bychom umřeli. Tohle nás má sytit, abychom uměli odpouštět a nést rány spojení s Kristovou obětí a přinášeli, spolupodíleli se s Kristem - jak je to krásné, ale zároveň těžké - na vykoupení světa. Na závěr bych vám chtěl říct jednu věc.

Řekněte to dál, bratři a sestry. Nenechejte si to pro sebe. To je velký apel postní doby, abychom se ptali sami sebe, jak dokážeme toto slovo o Bohu dávat dál. V evangeliu ve čtvrtek po Popeleční středě - evangelia po Popeleční středě do první neděle postní jsou návody, jak máme

postní dobu prožít. Na Popeleční středu jsme slyšeli, že máme jít do kosmetického salónu, pomazat si hlavu olejem a **modlit se ve skrytosti**. A pak je tam ve čtvrtek o celníku Levi, který se obrátil, a pak se Ježíš se svými učedníky zúčastnil hostiny u tohoto obráceného celníka. Bylo tam spousta celníků a hříšníků. Přišli farizeové a divili se: „Jak to, že jíte vy i váš mistr s celníky a hříšníky?“ Bratři a sestry, dokážeme se přiblížit světu celníků a hříšníků? A to až tak, aby nám to bylo vytýkáno? Není nic lepšího, než když se podobáme Ježíšovi a jeho učedníkům, kterým bylo vytýkáno, že se stýkají s celníky a hříšníky. Já vám to přeji, není to nic jednoduchého - zachovat si to, kým jsem, a zároveň udělat ten, krok správným směrem. Musíme být nesení touhou předat tu zprávu, slovo o Bohu. Nikdo z vás se toho nemůže zříct. To pan farář - to je jeho práce, to **povídání o Pánu Bohu**. Ne, nikdo z nás se z toho nemůže vyvlíknout, zříct. Jsme pokřtěni, biřmováni, přijímáme Krista Pána ve svátosti Eucharistie. Když ho přijímáme do úst, máme ho i z těch úst vydat. Říct ostatním tato **slova o Bohu, o odpuštění** - vždyť je to tak důležité. Tak důležité pro lidský život - sami to na sobě zakoušíme. Jak to potřebujeme. Dejte to dál! Po adoraci řekl P. Romuald „**Poslední slovo**“: Blahopřeji vám k vašemu duchovnímu správci, šikovnému otci Tomášovi, k tomuto shromáždění. Je to kus Církve, velké povzbuzení. Jsem tady v Křížanově jako v Jiříkově vidění, totiž Zdislavíně vidění. Totiž, že diecézní kněží nás řeholníky někdy vnímají jako konkurenci. Naše kláštery jsou pro ně něco jako Trojský kůň. Domnívají se někdy, že jim rušíme jejich farní správu, že jim odlákáváme ty ovečky, které jsou jejich, ale tady to tak není. Tady se staví památník svaté Zdislavě, otec Tomáš nám vydává knížku, na které je dominikánský hábit. Jsem rád tomu, co pro svatou Zdislavu a pro její úctu a odkaz děláte. Těším se na ten památník. Jsem rád, že náš klášter také slíbil příspěvek. Děkuji, že jste přišli, děkuji za důvěru při svátosti smíření, za modlitby. Krásně zpíváte, máte skvělého varhaníka. A na závěr se rozloučím slovy dominikána P. Jiřího Maria Veselého, kterého jsem držel za ruku ve chvíli, když umíral. Ptávali jsme se ho: „Tak co otče, jak to vidíte?“ a on se rozesmál a řekl: „Synku, Bůh je, s tím nic nenadělaš. A já v Boha věřím, to je slušný člověk.“ Požehnej Vás všemohoucí Bůh Otec, Syn i Duch Svatý. Amen.

Po zaplacení autobusů a nutné rezie zůstalo **27 953 Kč**, které jsme darovali na zbudování památníku sv. Zdislavy v Křížanově. Pán Bůh zaplat' všem dárčům. Poděkování patří také otci Tomášovi a všem, kteří jakýmkoli způsobem celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.

Představení hlavního celebranta poutě NJ v Březí – P. Miloše Mičánka ze Šlapanic:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště: Narodil jsem se před 37 lety. Dětství a mládí jsem prožil se svými rodiči a starší sestrou ve Velké Bíteši a jejím okolí. Po gymnáziu ve Velké Meziříčí jsem rok studoval matematiku a chemii na Přírodovědecké fakultě v Olomouci. Následně jsem ale podal přihlášku do semináře. Byl jsem přijat, a tak jsem prožil rok v Teologickém konviktu v Litoměřicích, dva roky na Teologické fakultě v Olomouci a tři roky na Lateránské univerzitě v Římě. Po svěcení jsem byl dva roky kaplanem v Tišnově a nyní jsem ve Šlapanicích. **Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** Tak to by měli spíše říci ti, kteří znají mé rodiče a mně samotného, aby to objektivně posoudili ☺ Určitě jsem viděl odvahu nevzdávat se ani v těžkých chvílích, které život také přináší a zůstat věrní Kristu. Jestli jsem se to naučil, to musí říci ale opravdu jiní a život to navíc ještě prověří. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Boží volání. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** Nemůžu říci, že bych měl přímo kněžský vzor. Vzorem dobrého kněze jsem si již od mládí utvářel a stále utvářím skrze setkávání s jinými kněžími. Jelikož jsme ve farnosti Březí, tak nemohu nezmínit rodáka ze sousedního Břežského P. Josefa Krčmu, který je zde na hřbitově pochovaný. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** Ježíš si vyvolil apoštoly, aby byli s ním (srov. Mk 3,14). A to je to nejdůležitější - zůstat s Ním, žít v jeho blízkosti a z toho plyne i to nejkrásnější. **Co může věřící člověk dělat pro to aby vzrostla víra v jeho okolí?** Upřímně žít Ježíšovým poselstvím. **Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz v tříletí Pisma Svatého, roku biřmování ve Vaší práci, ve svém životě, na svých cestách?** Zůstat věrní Božímu slovu, které má moc spasit naše duše (Jak 1,21). Pokud čteme pravidelně Boží slovo, tak nás posiluje, inspiruje, dává světlo a také odvahu ke svědectví, které má každý křesťan vydávat. **Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na náklady spojené s přípravou beatifikačního řízení kněží brněnské diecéze**

